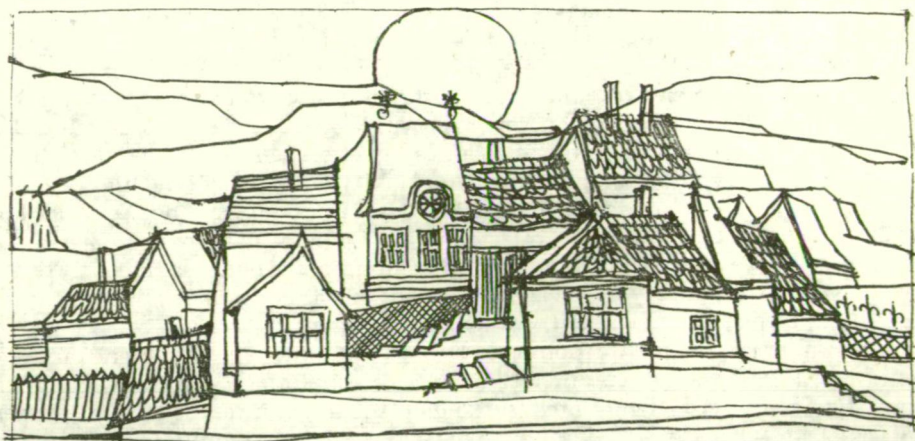

a Balogh lány még ne tudjon bemenni, s ugyanakkor érezte a Baloghék fel-
ásott kertjéből áradó földszagot. Együtt pezsdült meg, együtt mozdult meg a
természettel minden tavaszon. Eddig. Otthon. Becsületes ember volt. Ebben a
pillanatban megint nagyon jónak érezte a novelláját, elő is vette a párnája
alól, ahová tette, s újra elolvasta. Aztán, miután előbb kiment a vécére, vissza-
bújt az ágyába, ismét a térdére fektette az irkát, és tovább írta művét. Most
sem végig azonban, mert másfél oldal megírása után ismét elálmosodott. Ki-
nyújtotta a lábát, az irkát most a székre csúsztatta le, s villanyfény mellett
félálomszerű szunyókálásba süllyedt.

Álmában a dolgok eléggé összekeveredtek. Róbert anyaszült meztelenül
máskált, majd ült az ágyán, de csak a feje volt Róbert, különben egy nyál-
kás, puha csecsemőtest, egy gnóm nyúlkált folyton a takarója alá, s hiába
tiltakozott ő mindenféle mozdulattal, a kis nyálkás csecsemő megkaparintotta
merev nemi szervét. Ő álmában ezen az ágyon feküdt, de az ágy a szobával
együtt mégsem itt volt, Budapesten, hanem Baloghék egerszegi kertjére nyílt
az ablaka, s odakint a Balogh lány paprikát plántált a meleg földbe, s Pur-
gacsics hallotta, hogy dúdol egy divatos dalt: „A haja szőke volt, mint szín-
arany kalász...”

Tizenegy óra felé, amikor felriadt, a diákszálló már elcsendesült, a por-
táról már semmi zaj nem csorgott be, Purgacsics felkelt, undorral rázta le
magáról a rémes álmot, hányingere volt az egészsől. Utána meg hirtelen kide-
rült éhsége, üres gyomrának felizzó fájdalma egy pillanatra minden más ér-
zést elnyomott. Ivott egy kis vizet, majd bevette az esedékes gyógyszert, és
jobb híján visszafeküdt, miután eloltotta a villanyt. Ezúttal hasra feküdt, és
beleharapott a párnájába. Nagyon elrontotta az életét — ez most nyilvánvaló
volt. Még csak nem is nagyon tehet róla — ez is. Szerette volna, ha valaki
megöleli. „Anyám, vagy valaki” — gondolta. — „A Balogh lány”...

KISS ATTILA